

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžz/2/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010041
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2012
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9012010041.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnych veciach navrhovateľa : Slovak Telekom, a.s., so sídlom Karadžičova 10, Bratislava, zastúpený Mgr. Ľuboslavom Kohútom, zamestnancom navrhovateľa, proti odporcovi : Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky, so sídlom Továrenská 7, Bratislava 24, v konaní na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh z a m i e t a .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Návrhom na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa ustanovenia § 250v O.s.p. navrhovateľ žiadal, aby súd odporcovi zakázal pokračovať v porušovaní práv navrhovateľa v procese konzultácií podľa zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „Zákon č. 351/2011 Z.z.“) a prikázal odporcovi obnoviť stav pred zásahom :

a) začínať proces konzultácií vo veci návrhu opatrení : Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 4 a Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 5 zverejnených dňa 16. januára 2012 na konzultačnom mieste na webovom sídle Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov,
b) viesť spis konzultácií vo veci návrhu opatrení : Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 4 a Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 5,
c) dodržiavať postupnosť procesných úkonov v konzultáciách vo veci návrhu opatrení : Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 4 a Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 5 stanovených Zákonom, a tým súčasne uplatňovať postupy a inštitúty stanovené správnym poriadkom tak, aby boli zachované a chránené všetky práva a oprávnené záujmy spoločnosti Slovak Telekom, a.s. a ďalších účastníkov konania vyplývajúce zo správneho poriadku a zákona č. 351/2011 Z.z.

Žiadal, aby odporca bol zaviazaný k náhrade trov konania.

V návrhu navrhovateľ uviedol, že pripomienky a stanovisko k návrhu v procese konzultácií predložil listom dňa 16. februára 2012, pričom dňa 24. februára 2012 navrhovateľovi bol doručený list odporcu zo dňa 20. februára 2012, v ktorom bolo uvedené „proces konzultácií nie je konaním, v ktorom sa rozhoduje o právach a právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb, preto na tento proces nie je možné aplikovať režim správneho poriadku“. Následne dňa 28. februára 2012 odporcovi adresoval žiadosť o nazretie do správnych spisov, pričom listom dňa 7. marca 2012 mu odporca oznámil, že žiadosť o nazretie do správnych spisov považuje za neopodstatnenú. Všetky písomnosti týkajúce sa konzultácií sú transparentne zverejnené na internetovej stránke úradu. Odporca v liste uviedol, že okrem uverejnených písomností nedisponuje ďalšími písomnosťami a ani iným podkladom rozhodnutia. Dňa 18. marca 2012 navrhovateľ zaslal odporcovi sťažnosť pre porušenie práv a chránených záujmov spoločnosti Slovak Telekom, a.s.

Nezákonnosť zásahu zdôvodnil navrhovateľ v návrhu nasledovne : Ustanovenie § 74 ods. 2 zákona č. 351/2011 Z. z. na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy § 72 ods. 2 písm. a/ zákona č. 610/2003 Z. z., konzultácie nijako nevyníma spod pôsobnosti správneho poriadku. Proces konzultácií je teda v zmysle zákona č. 351/2011 Z. z. nepochybne postupom, na ktorý je odporca povinný aplikovať ustanovenia správneho poriadku a rešpektovať práva všetkých účastníkov konania. Keďže sa na konanie - proces konzultácií vzťahuje správny poriadok, odporca bol povinný viesť správne spisy a umožniť navrhovateľovi do nich nahliadnuť. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Sžz/3/2010. Odporca tým, že nevedie spis procesu konzultácií analýz nespĺnil základnú požiadavku na kontrolu zákonnosti jeho postupu a výkonu právomoci a súčasne neumožnil navrhovateľovi realizovať práva účastníka konania.

Odporca vo vyjadrení k návrhu navrhol, aby súd návrh zamietol v plnom rozsahu ako neprípustný alebo nedôvodný. Namietal, že navrhovateľ nespĺnil subjektívnu prekluzívnu lehotu na podanie návrhu stanovenú v § 250v ods. 3 O.s.p., keďže národné konzultácie začali dňa 16. januára 2012 uverejnením Analýzy relevantného trhu na webovom sídle Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky. Keďže navrhovateľ zaslal pripomienky v lehote jedného mesiaca, musel sa o začiatku konzultácií dozvedieť najneskôr dňa 16. februára 2012. Z tohto dôvodu žiadal o odmietnutie návrhu. Proces konzultácií nemožno podriaďiť správneho poriadku. Proces konzultácií je komplexne upravený v § 10 zákona č. 351/2011 Z. z., ktorý je výsledkom transpozície článkov 7 a 7a Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2002/21/ES zo dňa 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby. Proces konzultácií nie je konaním, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb. Postup podľa správneho poriadku by bol v rozpore s rozhodnutím Komisie zo dňa 19. mája 2011, č. C(2011)3645. Komisia uviedla, že doručenie oznámenia výhradne spoločnosti Slovak Telekom, a.s. predstavuje postup, pri ktorom sa so spoločnosťou Slovak Telekom, a.s. zaobchádza inak a privilegovaným spôsobom. Komisia vyzvala odporcu, aby v budúcnosti zaistil v národných konzultáciách rovnaké zaobchádzanie so všetkými trhovými subjektmi. Odporca uviedol, že v procese konzultácií postupoval v súlade so zákonom a preto nemohlo dôjsť k porušeniu procesných práv navrhovateľa.

Odporca doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky oznámenie o začatí správneho konania vo veci určenia významného podniku o uloženia povinností na relevantnom trhu č. 4 zo dňa 9. mája 2012, č. 443/OER/2012, ktoré bolo doručené navrhovateľovi.

Navrhovateľ vo vyjadrení k vyjadreniu odporcu uviedol, že lehotu na podanie návrhu podľa § 250v O.s.p. dodržal, keďže sa o nezákonnom zásahu pod č. 1 dozvedel až dňa 22. marca 2012, ktorého dňa zverejnil odporca na svojom konzultačnom mieste na webovom sídle odporcu finálne znenie oboch dotknutých relevantných trhov č. 4 a č. 5. Pokiaľ ide o zásah pod č. 2, odporca listom zo dňa 7. marca 2012, ktorý bol doručený navrhovateľovi dňa 13. marca 2012, oznámil, že nahliadnutie do spisu nepovoľuje.

Uviedol, že na proces konzultácií sa musí vzťahovať správny poriadok s ohľadom na úpravu obsiahnutú v zákone č. 351/2011 Z. z. Pokiaľ ide o rozhodnutie Komisie, toto pochádza z obdobia platnosti predchádzajúcej právnej úpravy - zákona č. 610/2003 Z. z. Odporca mal povinnosť viesť administratívny spis správneho konania - konzultácií podľa § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. Zotrval v plnom rozsahu na návrhu zo dňa 12. apríla 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie o návrhu navrhovateľa na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v O.s.p. (§ 246 ods. 2 písm. b/ O.s.p. v spojení s § 250v ods. 8 O.s.p.) vo veci nariadil podľa § 250g ods. 1 pojednávanie na deň 28. júna 2012.

Na pojednávaní dňa 28. júna 2012 navrhovateľ - jeho právny zástupca uviedol, že trvá na podanom návrhu a na rozdiel od písomného návrhu, neuplatňuje náhradu trov konania. Za súčasnej právnej úpravy sa na konzultácie podľa § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. vzťahuje zákon o správnom konaní, pričom zotrval na argumentoch uvedených v podanom návrhu. Súdu predložil rozhodnutie navrhovateľa zo dňa 30. apríla 2012, č. 433/OER/2012, proti ktorému rozhodnutiu podal rozklad. Namietal, že z obsahu tohto rozhodnutia (s. 79) je tiež zrejmé, že na proces konzultácií sa musí vzťahovať zákon o správnom konaní. Právny zástupca odporcu uviedol, že trvá na dôvodoch, ktoré podrobne vyjadril v písomnom vyjadrení k návrhu zo dňa 9. mája 2012. Proces konzultácií nemá a nemôže mať charakter správneho konania. Navrhol, aby súd návrh zamietol.

Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. júna 2012.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaným, demokratickým a právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je dobre fungujúce správne súdnictvo.

Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené, má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby fyzická alebo právnická osoba sa domáhala ochrany svojich práv na správnych súdoch. Výplýva to z historicky daného a v Slovenskej republike ústavne garantovaného postavenia správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzanie vecných kompetencií orgánov verejnej správy, ale zabezpečenie ich súdnej kontroly.

Podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy v intenciách článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa uskutočňuje podľa ustanovení druhej a tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 244 ods. 5, veta prvá O.s.p. súdy v správnom súdnictve konajú o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy a o vykonateľnosti rozhodnutí cudzích správnych orgánov. Piata hlava piatej časti Občianskeho súdneho poriadku zakotvuje konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

Účelom konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je poskytnutie súdnej ochrany fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný proti nej alebo v jeho dôsledkoch bol proti nej priamo vykonaný za predpokladu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie. Súdne konanie je zárukou, že súd uložením povinnosti odporcu nepokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom, vytvorí reálny predpoklad na eliminovanie nezákonného stavu, ktorý vznikol protiprávnym konaním, prípadne aj nekonaním orgánu verejnej správy.

Právna úprava správneho súdnictva v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku na rozdiel od konania v občianskoprávných veciach ustanovuje rigoróznú úpravu jednotlivých úkonov. To platí aj rovnako pre konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v O.s.p. keďže v odseku 8 citovaného ustanovenia je stanovené, že na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

Konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy predstavuje subsidiárnu formu súdnej ochrany v správnom súdnictve, ktorú možno aplikovať iba v prípade, ak iná právna možnosť ochrany chýba. V prípade ak bolo vydané rozhodnutie orgánu verejnej správy je treba sa domáhať súdnej ochrany postupom podľa druhej alebo tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 250v pojem „zásah“ nedefinuje; jeho definíciu neobsahuje ani iný zákon. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že ide o súdnu ochranu pred faktickými nezákonnými zásahmi orgánov verejnej moci, ktoré nie sú rozhodnutím alebo iným individuálnym aktom. Judikatúra považuje za zásah nezákonný resp. v širšom zmysle protiprávny útok orgánov verejnej moci proti subjektívnym verejným právam fyzickej alebo právnickej osoby spočívajúci v postupoch orgánu verejnej správy alebo v jeho činnosti, úkone, pokyne, prípadne nečinnosti. Musí ísť o priamy zásah do subjektívnych verejných práv (napr. porušenie práva na život, práva na osobnú slobodu, práva na ochranu vlastníctva, práva na ochranu obydľia a pod.). Takýto zásah orgánu verejnej správy správny súd nemôže zrušiť, môže však správnemu orgánu zakázať, aby v porušovaní dotknutého práva pokračoval a ak je to možné správnemu orgánu prikázať, aby obnovil stav pred zásahom.

Cieľom ochrany podľa § 250v O.s.p. je teda ukončenie nezákonného zásahu správneho orgánu, proti ktorému sa fyzická alebo právnická osoba nemôže brániť inými prostriedkami.

Súd v danej veci musel posúdiť, či došlo k naplneniu jednotlivých znakov, ktorými je nezákonný zásah v ustanovení § 250v O.s.p. vymedzený:

Musí ísť o návrh, v ktorom fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch a

- ide o nezákonný zásah orgánu verejnej správy,
- zásah nie je rozhodnutím,
- zásah bol zameraný priamo proti fyzickej alebo právnickej osobe alebo proti nim vykonaný,
- dôsledky zásahu trvajú alebo hrozí jeho opakovanie,
- navrhovateľ vyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis,
- návrh bol podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.

Z citovaného ustanovenia vyplýva aj negatívne vymedzenie, že návrh nie je úspešný, ak sa navrhovateľ domáha iba určovacieho výroku, že zásah je alebo bol nezákonný.

Právne posúdenie splnenia definičných znakov, ktorými je nezákonný zásah v ustanovení § 250v O.s.p. vymedzený, predstavuje rozhodovanie vo veci samej, t.j. v merite veci.

Najvyšší súd posúdil návrh navrhovateľa v intenciách definičných znakov, ktorými je nezákonný zásah vymedzený v ustanovení § 250v O.s.p., a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

Základným poslaním zákona č. 351/2011 Z. z. bola transpozícia nových smerníc Európskeho parlamentu a Rady do právneho poriadku Slovenskej republiky. Ide o nasledovné dokumenty:

- Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 2002/22/ES o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb, smernica 2002/58/ES týkajúca sa spracovávaní osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií a nariadenie (ES) č. 2006/2004 o spolupráci medzi národnými orgánmi zodpovednými za vynucovanie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa.

- Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/140/ES z 25. novembra 2009, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice 2002/21/ES o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby, 2002/19/ES o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a príslušných zariadení a 2002/20/ES o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby. Tretím dokumentom je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1211/2009 z 25. novembra 2009, ktorým sa zriaďuje Orgán európskych regulátorov pre elektronické komunikácie (BEREC) a jeho úrad.

Proces konzultácií je jedným zo základných nástrojov regulácie trhu elektronických komunikácií. Právna úprava subsumovaná v ustanovení § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. vymedzuje rozsah návrhov opatrení, ku ktorým má úrad povinnosť uskutočniť vnútroštátne konzultácie, ako aj tých, ktorý je povinný konzultovať na úrovni Európskej únie.

Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. pred prijatím opatrenia, ktoré bude mať značný vplyv na relevantný trh, alebo ak to ustanovuje tento zákon umožní úrad dotknutým osobám vyjadriť sa k návrhu opatrenia. Lehota na vyjadrenie je jeden mesiac odo dňa zverejnenia návrhu opatrenia; v zložitých prípadoch môže byť lehota predĺžená najviac na dva mesiace. Ak je to primerané, úrad v čo najväčšej miere prihliadne na stanoviská združení koncových užívateľov, výrobcov telekomunikačných zariadení a podnikov.

Podľa ods. 2 účel konzultácií úrad zriadi a spravuje na svojom webovom sídle konzultačné miesto, na ktorom zverejní pravidlá upravujúce postup úradu a dotknutých osôb v procese konzultácií, návrhy opatrení, predložené pripomienky okrem informácií, ktoré sú označené ako predmet obchodného tajomstva a výsledky konzultácií vrátane vyhodnotenia pripomienok.

V zmysle ods. 3 výsledky konzultácií, vrátane vyhodnotenia pripomienok, úrad zverejní na konzultačnom mieste do jedného mesiaca od uplynutia lehoty na vyjadrenie podľa ods. 1.

Medzi účastníkmi nebola sporná skutočnosť, že odporca dňa 16. januára 2012 na konzultačnom mieste na svojom webovom sídle zverejnil návrhy opatrení : Analýzu veľkoobchodného relevantného trhu č. 4 - veľkoobchodný fyzický prístup a Analýzu veľkoobchodného relevantného trhu č. 5 - veľkoobchodný širokopásmový prístup a vyzval dotknuté osoby vyjadriť sa k predmetným návrhom.

Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že bol ukrátený na svojich právach a chránených záujmoch zásahom odporcu, ktorý ho neupovedomil o začatí správneho konania podľa § 18 ods. 3 správneho poriadku a v dôsledku neaplikovania správneho poriadku odporcom v procese konzultácií analýz. Ďalej tvrdil, že išlo o zásah do práv podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku najmä do práva navrhovateľa nazerať do spisu podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku a zároveň aj do práva vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, a to nečinnosťou odporcu, nevedením spisu o procesoch konzultácií analýz. Návrh odôvodnil ustanovením § 74 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z., podľa ktorého sa na konanie podľa tohto zákona, teda aj na konzultácie podľa § 10 vzťahuje správny poriadok. Ustanovenie § 74 ods. 2, na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy (§ 72 ods. 2 písm. a/ zákona č. 610/2003 Z. z.), konzultácie nijako nevyníma spod pôsobnosti správneho poriadku.

Podľa názoru najvyššieho súdu navrhovateľ nepreukázal, že by boli splnené podmienky stanovené Občianskym súdnym poriadkom v ustanovení § 250v na podanie návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Zákon č. 351/2011 Z. z. v ustanovení § 6 vymedzuje pôsobnosť orgánov štátnej správy v oblasti elektronických komunikácií, t.j. Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky.

Telekomunikačný úrad je v konaní podľa zákona č. 351/2011 Z. z. garantom zákonnosti, keď aj s odkazom na čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, jedným zo znakov právneho štátu je

taká činnosť orgánov verejnej správy, ktorá je v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, pričom na ochrane a presadzovaní zákonnosti je verejný záujem.

Proces konzultácií je podľa názoru najvyššieho súdu jednoznačne upravený z hľadiska hmotného práva, ale i procesného v ustanovení § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. Konzultácie predstavujú verejný postup, z ktorého nie je vylúčený žiadny subjekt, t.j. do procesu konzultácií sa môže zapojiť neobmedzený, t.j. neurčitý počet subjektov.

Je síce pravdou, že zákon č. 351/2011 Z. z. na rozdiel od predtým platného zákona *expressis verbis* v ustanovení § 74 nevylúčil aplikáciu všeobecného predpisu o správnom konaní na konzultácie podľa § 10 cit. zákona. Je treba však venovať pozornosť § 74 ods. 1, v ktorom je zakotvené, že „na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak“. Pri interpretácii slov, „ak tento zákon neustanovuje inak“, treba podľa najvyššieho súdu dospieť k názoru, že zákonodarca zakotvil v zákone špeciálnu procesnú úpravu v ustanoveniach zákona, ktoré sa vzťahujú na proces konzultácií napr. upravených v ustanovení § 10 cit. zákona. Iný výklad zákona by bol podľa názoru najvyššieho súdu v rozpore so zmyslom a účelom inštitútu konzultácií.

Konzultácie nie sú správnym konaním, v ktorom sa rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch, alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb tak, ako je to stanovené v ustanovení § 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Z ustanovenia § 10 vyplýva, že v procese konzultácií sa realizujú práva Európskej únie a odporca spolupracuje aj s Európskou komisiou a orgánom európskych regulátorov. Aj v tomto kontexte považoval súd za ústavné konformný výklad § 74 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z., že na proces konzultácií sa nevzťahuje zákon o správnom konaní.

Uskutočnenie konzultácií podľa § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. je v intenciách zákona v kompetencii odporcu.

Podľa názoru súdu odporca písomnosti v rámci konzultácií transparentne postupom stanoveným v § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. uverejnil na internetovej stránke úradu v záložke Konzultačné miesto. Nebolo jeho povinnosťou viesť administratívny spis, keďže neprebiehala správne konanie.

Z tohto dôvodu navrhovateľ v procese konzultácií podľa § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. nemohol byť ukrátený na svojich subjektívnych právach a právom chránených záujmoch zásahom, ktorý sám o sebe nie je nezákonný.

Preto podľa názoru súdu zo strany odporcu jeho postupom podľa zákona č. 351/2011 Z. z. nedošlo k nezákonnému zásahu voči navrhovateľovi.

Navrhovateľova argumentácia, že s ohľadom na znenie ustanovenia § 74 zákona č. 351/2011 Z. z. treba na proces konzultácií aplikovať zákon o správnom konaní, vychádza podľa názoru súdu z reštriktívneho výkladu, ktorý nerešpektuje samotný účel, obsah a cieľ zákona. Navrhovateľ ani nepreukázal, že by odporca konal v rozpore s ustanovením § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. a svoje tvrdenia o zásahu do jeho subjektívnych práv odvodzoval len od vlastnej interpretácie ustanovenia § 74 zákona č. 351/2011 Z. z. Argumenty navrhovateľa uvedené v návrhu nepovažoval súd za právne relevantné.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich viacerých nálezochoch sa vyjadril k obsahu práva na súdnu ochranu v podmienkach materiálneho právneho štátu a k výkladu a aplikácii právnych predpisov. Tak napr. v náleze, sp. zn. III. ÚS 341/2007 zo dňa 1. júla 2008 Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval:

„Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikácie abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy

uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od slovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne závažných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, totiž neznamená výslovnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej judikoval :

„Súd môže, ba dokonca sa musí od doslovného znenia právneho textu odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne závažných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). V takýchto prípadoch sa musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 341/2007 z 1. júla 2008, ďalej tiež uznesenie, sp. zn. III. ÚS 274/2007 z 11. októbra 2007, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 72/2010 zo 4. mája 2010).

Najvyšší súd poznamenáva, že akceptovanie interpretácie ustanovenia § 74 vo vzťahu k § 10 zákona č. 351/2011 Z. z., tak ako ich chápe navrhovateľ by bolo v rozpore s účelom konzultácií.

Pokiaľ sa navrhovateľ odvoláva na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Sžz/3/2010 z 5. apríla 2011, najvyšší súd musel konštatovať, že v danom prípade išlo o vykonanie inšpekcie protimonopolného úradu (dawn raid), pričom bolo preukázané, že inšpekcia nebola vykonaná so základnými zásadami správneho konania. Podľa názoru súdu nejde o identické ani obdobné prípady, tak ako sa v návrhu domnieva navrhovateľ. Preto súd nezistil dôvody, aby vychádzal zo záverov uvedených v predmetnom rozsudku.

Súd nemohol prihliadať ani na obsah neprávoplatného rozhodnutia odporcu zo dňa 30. apríla 2012, č. 433/OER/2012, keďže ide o iné konanie. Napokon navrhovateľ a podal proti tomuto rozhodnutiu rozklad.

Vzhľadom na horeuvedené skutočnosti najvyšší súd dospel k záveru, že v danej veci neboli splnené podmienky definičných znakov nezákonného zásahu, preto postupujúc podľa § 250v ods. 4 O.s.p. návrh ako nedôvodný zamietol.

Keďže navrhovateľ nebol v konaní úspešný, súd mu nepriznal právo na náhradu trov konania (§ 250v ods. 5 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 8 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Na záver súd poznamenáva, že navrhovateľ namietal postup podľa zákona č. 351/2011 Z. z., ktorý súd s ohľadom na zistený skutkový a právny stav nemohol posúdiť ako nezákonný zásah v intenciách ustanovenia § 250v O.s.p. To však neznamená, že ak by sa ďalšie konanie podľa zákona č. 351/2011 Z.

z. javilo ako nezákonné, nemohol by sa navrhovateľ domáhať súdnej ochrany svojich subjektívnych verejných práv a záujmov na nezávislom súde.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.